

відділень; забезпечення доступу громадськості до обговорення проектів нормативно-правових актів, розробником яких є Фонд, тощо [4].

Тому вагомою проблемою, яку слід вирішити полягає у зменшенні рівня корупції. Створюючи механізми забезпечення прозорості процедур приватизації державного і комунального майна, вирішиться головна проблема, і почне зростати інтерес особливо іноземних інвесторів, які зможуть влити значні фінансові інвестиції в економіку країни.

Список використаних джерел

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL: Про запобігання корупції | від 14.10.2014 № 1700-VII (rada.gov.ua).

2. Про приватизацію державного і комунального майна: Закон України від 18.01.2018 № 2269-VIII URL: Про приватизацію державног... | від 18.01.2018 № 2269-VIII (rada.gov.ua).

3. Невмержицький Є.В. Правові проблеми боротьби з економічною злочинністю і корупцією: Навч. посіб. К.: АПСВ, 2005. 415 с.

4. Антикорупційна програма Фонду державного майна України на 2020–2023 роки URL: programa_ak20_23.pdf (spfu.gov.ua).

Пінчук Владислав Вікторович,
ад'юнкт відділу докторантури
та ад'юнктури Національної академії
внутрішніх справ

ПРОБЛЕМАТИКА РОЗВИТКУ АНТИКОРУПЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В УКРАЇНІ

Основним проблемним питанням сьогодення для нашої країни є корупція. Однак, в жовтні 2020 року конституційний суд України опублікував рішення, яке скасовує повноваження національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК) щодо перевірки декларацій чиновників, декриміналізації пов'язаних з цим порушень та закриття реєстру активів для громадськості. у відповідь на це міжнародна спільнота відреагувала досить негативно, зважаючи на те, що однією з умов євроінтеграції є саме подолання корупції в країні.

Голова Transparency International (антикорупційна громадська організація, яка створена для мінімізації можливості виникнення корупційних ризиків на національному та місцевому рівнях шляхом збільшення прозорості та підзвітності роботи органів влади) зауважила, що реєстр декларацій про майно повинен бути доступним для громадськості. доступ до інформації є ключовим фактором демократії та важливим кроком у боротьбі з корупцією. Українці заслуговують на те, як витрачаються державні кошти, і мають інструменти для притягнення до відповідальності чиновників [1]. Також міжнародна

спільнота занепокоєна тим, що такий хід обставин ставить під загрозу безвізовий режим та співпрацю з Міжнародним валютним фондом.

Варто зауважити, що формування антикорупційного законодавства та спеціальних незалежних у своїй діяльності органів, започатковане у 2014 році ще й досі незавершене. Загальний рівень сприйняття корупції в Україні залишається високим (у 2019 році, набравши 30 балів зі 100 можливих, за ІСП Україна посіла 126 місце серед 180 країн) [2]. До того ж, наявні прогалини в кримінальному та адміністративному законодавстві відносно забезпечення виконання вимог Закону України «Про запобігання корупції»

Виходячи з вище наведеного, можна зробити висновок, що для антикорупційних змін в Україні необхідно:

- забезпечити принцип незалежності в роботі антикорупційних органів та унеможливити їх політичну залежність від правлячої еліти;

- налагодити ефективну роботу Національного агентства з питань запобігання корупції, Національного антикорупційного бюро і Спеціалізованої антикорупційної прокуратури з обов'язковим інформуванням громадськості по результатах їх діяльності;

- підтримувати роботу системи електронного декларування та державних закупівель;

- здійснити реформу судової системи, сформувати чесний і неупідкупний судовий корпус, що буде діяти згідно з принципом верховенства права;

- законодавчо закріпити необхідність проведення поліграфічного дослідження при проходженні конкурсу на ключові посади державної служби, при просуванні по службі тощо, що унеможливить зайняття відповідальної посади людиною, що колись вчиняла або має схильність вчинити протиправні дії;

- створення інформаційних продуктів, освітніх програм, що розказують про негативні наслідки корупційних діянь, впровадження їх в інформаційний простір на різних рівнях;

- створення умов для залучення неурядових організацій до моніторингу діяльності органів державного управління, виховання кадрів, розробка методології та становлення навичок для запобігання корупції;

- забезпечити покарання для посадовців, що вчинили корупційний злочин, з неможливістю подальшого зайняття посади державного службовця [3].

Отже, на нашу думку, основоположних проблем, котрі впливають на розвиток антикорупційного законодавства декілька:

- 1) Незакінчена судова реформа та політична залежність суддів;
- 2) Відсутність можливості незалежної роботи антикорупційних органів;
- 3) Законодавчі колізії та не доопрацювання антикорупційного законодавства;
- 4) Можлива відміна е-декларування.

Список використаних джерел

1. Ukraine Must Immediately Restore Corruption Prevention System. URL: <https://www.transparency.org/en/press/ukraine-must-immediately-restore-corruption-prevention-system>.
2. Порівняльна таблиця до проекту антикорупційної стратегії URL: <https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2020/09/NAZK-Porivnyalna-tablytsya-do-proektu-Antykoruptsijnoyi-strategiyi-na-2020-2024-roky.pdf>.
3. Т.М. Брус. Проблеми реалізації антикорупційної політики в Україні. Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток». 2016. – 3. – 2.

Плюшкін Артем Юрійович,

аспірант кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ

АНАЛІЗ КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ЩОДО СПІВВІДНОШЕННЯ ТЕРМІНІВ «АКТИВИ», «РЕЧОВІ ДОКАЗИ» ТА «МАЙНО»

У зв'язку з прийняттям Закону України «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» від 10 листопада 2015 року № 772-VIII у Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК України) було введено термін «активи».

Водночас, враховуючи вжиття у кримінальному процесуальному законодавстві поряд з терміном «активи» термінів «речові докази» та «майно», з метою подальшого їх розмежування, зокрема при передачі в управління Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами (далі – Національне агентство), виникла необхідність аналізу законодавства щодо їх співвідношення.

Безпосередньо в кримінально-процесуальному законі термін «активи» зустрічається в контексті зберігання речових доказів, зокрема передачі речових доказів в управління Національному агентству (ст. 100 КПК України), обов'язку слідчого, прокурора вжиття необхідних заходів з метою виявлення та розшуку майна, на яке може бути накладено арешт у кримінальному провадженні, зокрема шляхом витребування необхідної інформації у Національного агентства (ст. 170 КПК України), а також недопустимості доказів, отриманих у справах про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави (ст. 88-1 КПК України) [1].

При введенні терміну «активи» в КПК України, законодавець надав йому визначення тільки в Законі України «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів».

Згідно з п. 1 ч. 1 ст. 1 цього Закону активи визначаються як кошти, майно, майнові та інші права, на які може бути накладено або